

Wim Kamphuis

In liefdevolle herinnering aan

Wim Kamphuis

echtgenoot van Wilma Alink.

Geboren te Agelo op 24 maart 1955,
overleden te Overdinkel op 3 december 1999.

Begraven op 8 december 1999 op het
R.-K. Kerkhof te Overdinkel.

Wim was handelman in hart en nieren. Al heel jong begon hij een handel in kalveren. In het begin wat primitief maar allengs professioneler. Na verloop van enkele jaren was hij een van de prijsbepalers op de markt van Doetinchem en Zwolle. Hij had een ongelooflijk goede kijk op vee. Gecombineerd met een uitzonderlijk geheugen ging hem geen kalf mis. Door zijn omgang met velen had hij een goede kijk op mensen en maakt hij veel vrienden getuige de hartverwarmende reacties tijdens zijn ziekte. Hij had geen enkele moeite om contact te leggen met mensen, hij bleef zichzelf en lette niet op rang of stand.

Wim was accuraat en stipt in zijn werk, op papier moest alles direct op orde zijn zodat niemand op zijn geld hoeft te wachten.

Hij leefde voor zijn familie, in bijna alles betrok hij hen. Of het nu ging om de aanschaf van voorwerpen of de afloop van een transactie: hij belde even naar de broers. Ook moeder Alink nam een bijzonder plekje in in zijn hart. Het was vaste prik om haar op zaterdagavond te bezoeken. Wim voerde dan het hoogste woord met al zijn grappen en grollen. De tafel moest het vaak ontgelden als hij met de vuist zijn verhaal kracht bijzette. Zijn

kaartvrienden zullen dit zeker herkennen. Viel er iets te vieren dan was Wim de gangmaker. Altijd was hij present op de verjaardagen van zijn neefjes en nichtjes. Oom Wim was een echte kindervriend, vooral Tanja had zijn hart gestolen. Zonder Wilma was hij onthand; als het eens gebeurde dat ze langer wegbleef belde hij net zolang tot hij contact had. Ze konden niet zonder elkaar. Vanaf het begin waren Mascha en Mark ook zijn kinderen, omgekeerd was hij hun trotse pappa. Hij stimuleerde hen in hun opleiding en beroep en was nauw betrokken bij hun wel en wee. Geen moeite was Wim teveel als het zijn gezin betrof. De laatste maanden van zijn leven leverde Wim zijn zwaarste strijd, een strijd waarvan hij wist dat hij de verliezer zou zijn. Vol bewondering denken we terug aan de manier waarop hij omging met zijn ziekte. Hij wilde geen beklag ondanks de vreselijke pijn. Hij deed zijn ziekte niet voorkomen als iets angstaanjagend maar aanvaardde het vol Godsvertrouwen. Als het even ging nam hij vanuit zijn bed nog initiatieven om de voortgang na zijn heengaan te continueren. Dankzij de liefdevolle verzorging door zijn vrouw en kinderen kon Wim zijn laatste weken thuis doorbrengen.

Wim, je blijft voor altijd in ons hart.

De familie

Wij willen u bedanken die zoveel belangstelling heeft getoond tijdens de ziekte en na het overlijden van Wim. Het besef dat u zo hebt meegeleefd met ons verdriet, doet ons goed.

Wilma, Mark, Mascha en Theo

Overdinkel, december 1999

Goormatenweg 3